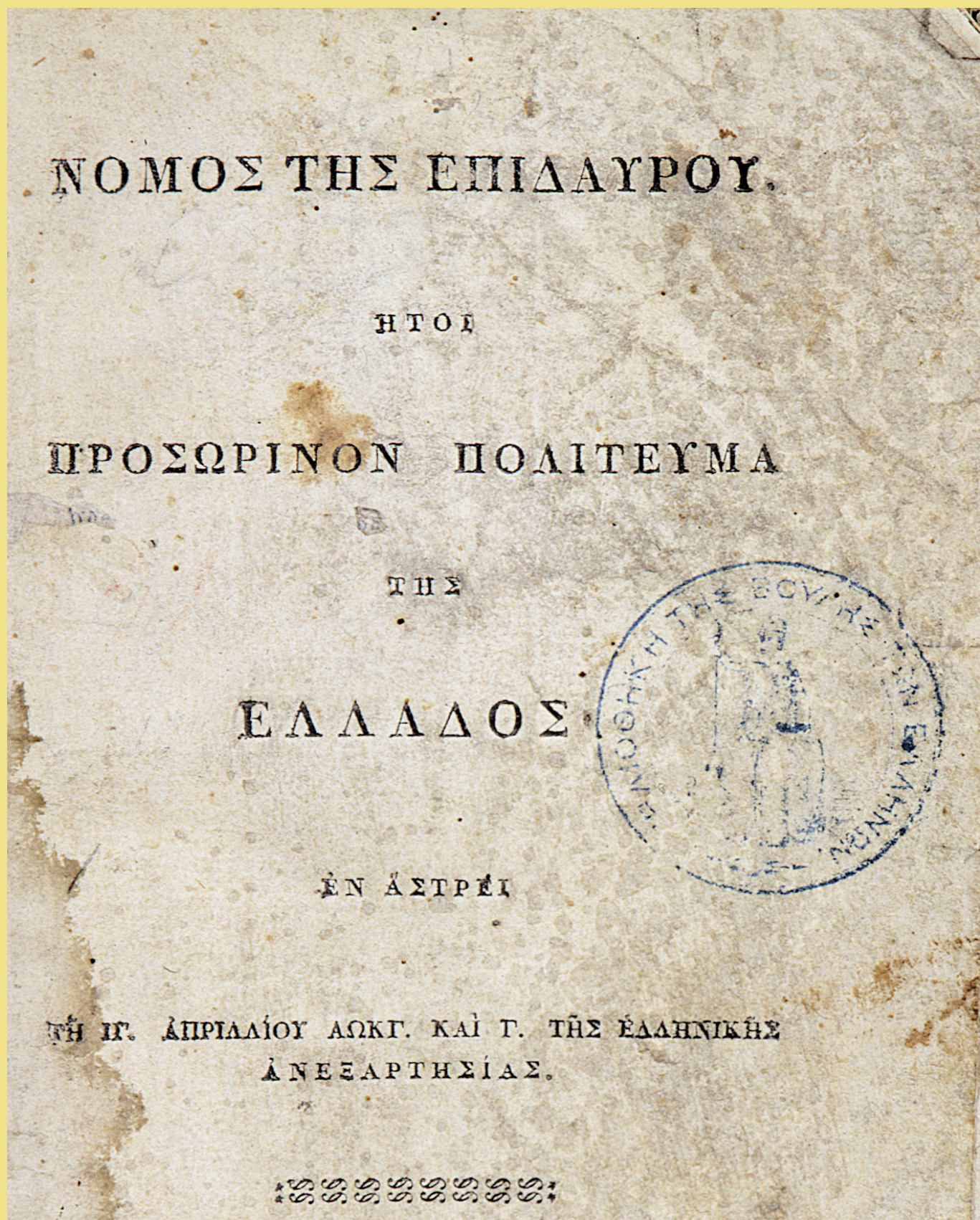


Το δεύτερο Σύνταγμα της Επανάστασης ονομάστηκε Νόμος της Επιδαύρου διότι στην ουσία επικύρωνε, σε αρτιότερη νομοτεχνικά μορφή, το προηγούμενο Προσωρινόν Πολίτευμα της Επιδαύρου. Ψηφίστηκε στις 13 Απριλίου 1823 από τη Β' Εθνοσυνέλευση στο Άστρος Κυνουρίας (29 Μαρτίου – 18 Απριλίου) υπό την προεδρία του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη και την συντακτική καθοδήγηση του Θεόδωρου Νέγρη.

Στο νέο πολίτευμα καταργούνταν τα τοπικά πολιτεύματα και εμπλουτίζονταν τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα (κατάργηση της δουλείας, θέσπιση της ελευθεροτυπίας, οργάνωση της εκπαίδευσης, οικονομική ενίσχυση των αδυνάτων). Ωστόσο, το Σύνταγμα του Άστρους δε μπόρεσε να αποτρέψει την έκρηξη των εμφυλίων πολέμων της Επανάστασης.



Το εξώφυλλο της πρώτης έκδοσης του Συντάγματος του Άστρους (Νόμος της Επιδαύρου ήτοι Προσωρινόν Πολίτευμα της Ελλάδος)

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Το Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος ψηφίστηκε την 1η Μαΐου 1827 στην τρίτη και τελική σύνοδο της Γ' Εθνοσυνέλευσης στην Τροιζήνα (19 Μαρτίου – 5 Μαΐου 1827), υπό την προεδρία του Γεωργίου Σισίνη. Το τρίτο επαναστατικό Σύνταγμα προέβλεπε μια ισχυρή Νομοτελεστική (εκτελεστική) εξουσία με αντίβαρο τα πλήρως κατοχυρωμένα, ατομικά δικαιώματα των πολιτών (απαραβίαστο της ιδιοκτησίας, ελευθερία της εκπαίδευσης, μη αναδρομικότητα των νόμων). Εκτός από τα φιλελεύθερα χαρακτηριστικά του, το Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος ήταν και το πλέον δημοκρατικό, με την πρώτη, ρητή καθιέρωση της αρχής της λαϊκής κυριαρχίας (Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Έθνος). Η ισχυρή εκτελεστική εξουσία ανατέθηκε στον αιρετό Κυβερνήτη της Ελλάδος, αξίωμα στο οποίο εξελέγη στις 3 Απριλίου ο Ιωάννης Καποδίστριας. Η νομοθετική εξουσία θα ασκούνταν από μια αιρετή Βουλή Αντιπροσώπων. Το Σύνταγμα της Τροιζήνας είχε επηρεαστεί από το Αμερικανικό Σύνταγμα του 1787.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ
Ἀδιαίρετου Τριάδος.

Καὶ τρίτον ἤδη τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος,
εἰς Ἐθνικὴν Συνέλευσιν συναγμένον, κηρύτ-
τει διὰ τῶν νομίμων πληρεξουσίων του
ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν πολιτι-
κὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν, καὶ
συσταίνει τὰς ἐξῆς δεμελιώδεις ἀρχὰς
τοῦ πολιτεύματός του.

Κεφ. Α΄.

Περὶ Θρησκείας.

1. Καθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπαγγέλλε-

Η άφιξη του Όθωνα και των βαυαρών αντιβασιλέων (25 Ιανουαρίου 1833) σηματοδοτεί την περίοδο της απόλυτης μοναρχίας, η οποία κατάργησε τις συνταγματικές κατακτήσεις της Επανάστασης. Το λαϊκό και στρατιωτικό κίνημα της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 με αίτημα την απόκτηση Συντάγματος θα επαναφέρει τα ιδεώδη του συνταγματισμού στον πολιτικό βίο.



J. Harris & H. Martins, Η νύξ της 3ης Σεπτεμβρίου 1843, έγχρωμη λιθογραφία
Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Το πρώτο Σύνταγμα του ανεξάρτητου ελληνικού κράτους ψηφίστηκε από την Α΄ Συντακτική Εθνοσυνέλευση (Αθήνα, 8 Νοεμβρίου 1843 - 18 Μαρτίου 1844). Σύμφωνα με αυτό, το Βασίλειον της Ελλάδος γινόταν Συνταγματική Μοναρχία με ανώτατο άρχοντα τον ιερό, ανεύθυνο και απαραβίαστο Βασιλέα. Η αιρετή, με σχεδόν καθολική ψηφοφορία, Βουλή και η διορισμένη Γερουσία, θα ασκούσαν τη νομοθετική εξουσία μαζί με μια πρώιμη μορφή κοινοβουλευτικού ελέγχου.

Το Σύνταγμα του 1844 αναβίωσε εν μέρει το δημοκρατικό πνεύμα της Επανάστασης επαναφέροντας πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και θεσπίζοντας νέα (απόρρητο των επιστολών). Άλλωστε, βασικοί συντάκτες του όπως ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο Ιωάννης Κωλέττης ή ο Ανδρέας Μεταξάς ήταν και κύριοι πολιτικοί πρωταγωνιστές της παλιγγενεσίας. Ως προς τις ευρωπαϊκές του καταβολές, το Σύνταγμα του 1844 εμπνέεται από το γαλλικό Σύνταγμα της Ιουλιανής Μοναρχίας του 1830.

Σύνταγμα τῆς Ελλάδος.

Ἐν Ὀνόματι τοῦ Θεοῦ Ἁγίου καὶ Θεοουκράτου
καὶ ἀδιαίρετον Τριάδος. —

Περὶ Προνομίας. —

Ἄρθρον 1.

Ἡ ἐπιμετανοστή ἐπιπέμει φρ' ἐπὶ τὴν Ελλάδα εἶναι
ἡ ἐπὶ αἰαιορμυκῆ ἐπεσόφου τοῦ Ἁγίου ἐπιμετανοστή, καὶ
ἐπὶ ἄλλῃ γρηγορῆ ἐπιπέμει εἶναι ἀντιπῆ, καὶ ἐπὶ τὴν Ἁγίου
καὶ ἀντιπῆ ἐπιπέμει ἀντιπῆ ἐπὶ τὴν Ἁγίου
Ἁγίου, ἀντιπῆ ἐπιπέμει τοῦ ἐπιπέμει, καὶ ἐπὶ τὴν
ἐπιπέμει ἐπιπέμει κατὰ τὴν ἐπιπέμει Προνομίας.

Ἄρθρον 2.

Ἡ ἐπιπέμει ἐπιπέμει τὴν Ελλάδα, ἐπιπέμει γρηγορῆ
ἐπιπέμει τοῦ Ἁγίου ἐπιπέμει Ἁγίου, ἐπιπέμει ἐπιπέμει
ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει κατὰ τὴν ἐπιπέμει ἐπιπέμει
ἐπιπέμει καὶ ἐπιπέμει ἐπιπέμει τοῦ Ἁγίου ἐπιπέμει, ἐπιπέμει
ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει τοῦ Ἁγίου, ἐπιπέμει
καὶ ἐπιπέμει ἐπιπέμει κατὰ τὴν ἐπιπέμει ἐπιπέμει, ἐπιπέμει
ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει ἐπιπέμει

Ἡ πρώτη σελίδα του χειρογράφου του Συντάγματος του 1844 (Σύνταγμα της Ελλάδος)

Αθήνα, 18 Μαρτίου 1844

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Το Σύνταγμα της Ελλάδος του 1864 ψηφίστηκε στις 17 Οκτωβρίου 1864 από τη Β' Εθνοσυνέλευση (Αθήνα, 10 Δεκεμβρίου 1862 - 16 Νοεμβρίου 1864). Οι βασικές διατάξεις του (εγκαθίδρυση Κοινοβουλευτικής Μοναρχίας ή Βασιλευμένης Δημοκρατίας, ισχύς Λαϊκής Κυριαρχίας) αποτέλεσαν τον πυρήνα του μεγαλύτερου μέρους του μετέπειτα ελληνικού συνταγματικού βίου. Πηγή των εξουσιών ήταν πλέον το Έθνος και όχι ο Βασιλεύς. Η Βουλή παρέμενε το μόνο νομοθετικό σώμα, αιρετό με άμεση, ταυτόχρονη, καθολική ψηφοφορία. Τα ατομικά δικαιώματα προστατεύθηκαν περαιτέρω (σαφής διάκριση μεταξύ πολιτικών και ποινικών εγκλημάτων και διασφάλιση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι). Οι κύριοι συντάκτες του κειμένου, όπως ο Νικόλαος Ι. Σαρίπολος κ.ά., άντλησαν ιδέες από το Βελγικό (1831) και το Δανικό (1849) Σύνταγμα καθώς και από τα ρεύματα πολιτικής σκέψης των ευρωπαϊκών επαναστάσεων του 1848.

ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΘΥΣΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ.

Ἡ ἐν Ἀθήναις Β' τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴ Συνέλευσις
Ψηφίζει.

Περὶ Ἱερουσιᾶς.

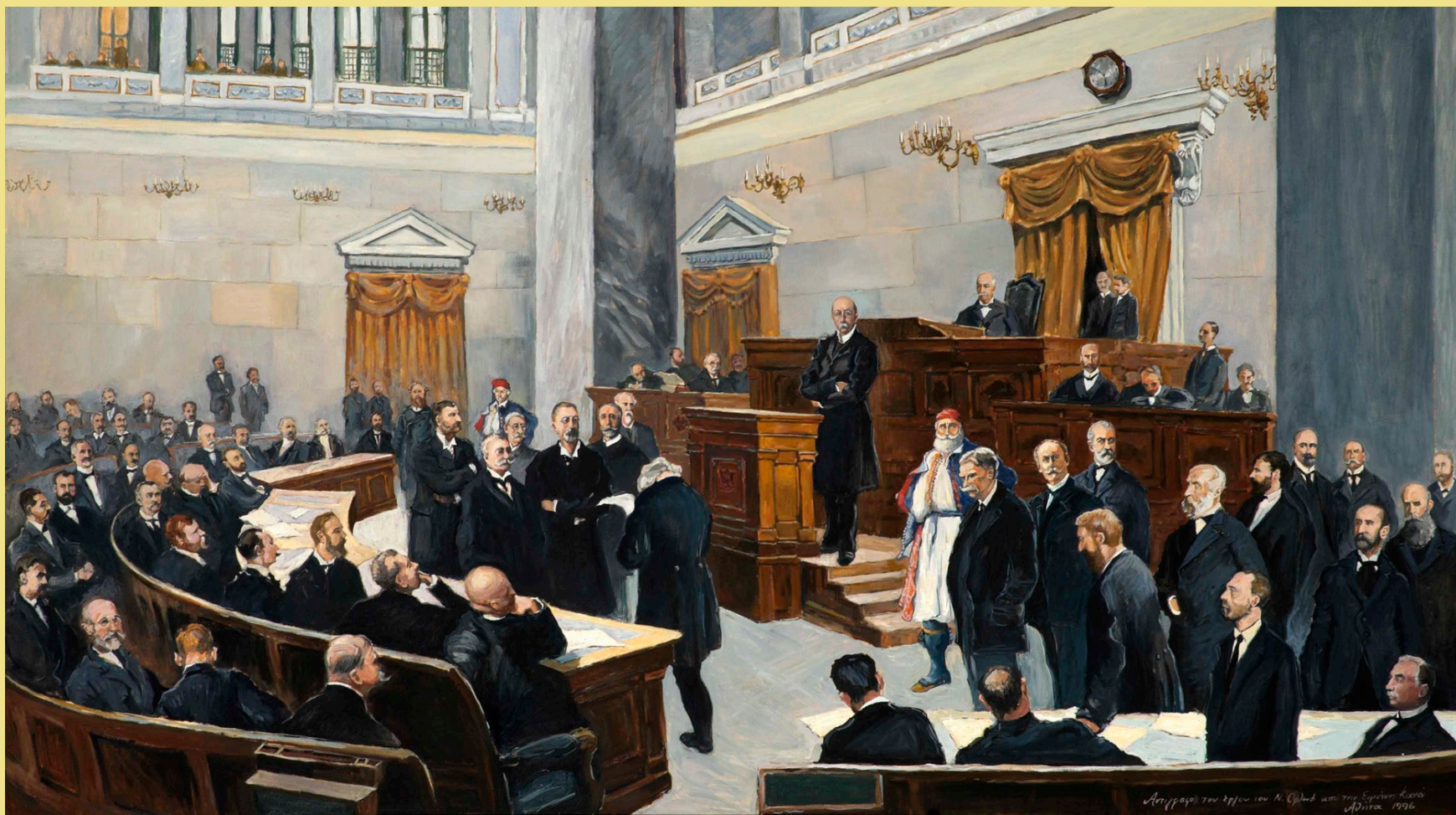
Ἄρθρον 1. Ἡ ἐπισημοῦσα
ἐπισημοῦσα ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ
ἐπὶ Ἀνατολικῆς Ἰερουσιᾶς
Ἰεροῦ ἐπισημοῦσα, ὡσαύτως
ἂν ἡ γραφὴ ἐπισημοῦσα εἶναι
ἀνεκὴ καὶ ἐὰν εἰς μαρτυρικῶν
ἰσχυρῶν ἀποδείξεων καὶ ἐννοη-
σίαν τῶν νόμων, ἀποσφραγι-
σίου τοῦ ἀποσφραγισίου καὶ ἀ-
ποσφραγισίου ἐπισημοῦσας καὶ
ἐπὶ ἐπισημοῦσας ἐπισημοῦ-
σας.

Ἄρθρον 2. Ἡ Ἐπισημοῦσα εἶ-
νημοῦσα ἐπὶ Ἑλλάδος, μαρτυρικῶν
γραφίμων ἐν Ἰεροῦ ἡμῶν
Ἰεροῦ Ἰεροῦ, ὡσαύτως ἀπο-
σφραγιᾶς μαρτυρικῶν ἰσχυ-
ρῶν καὶ ἐπὶ ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει Μεγάλης καὶ ἁγίας
ἁγίας ἐπισημοῦσας τοῦ Ἰεροῦ ἐπι-
σημοῦσας, ἐπισημοῦσα ἀποσφρα-
γιᾶς, ὡς ἐπισημοῦσαι, τοῖς ἐπι-
σημοῦσας καὶ ἐπισημοῦ-
σας καὶ ἐπισημοῦσας.

Ἡ πρώτη σελίδα του χειρογράφου του Συντάγματος του 1864 Αθήνα,
17 Οκτωβρίου 1864

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Ο Χαρίλαος Τρικούπης με το άρθρο του “Τις Πταίει” (29 Μαΐου 1874) παρενέβη υπέρ των κυβερνήσεων πλειοψηφίας και εναντίον των βασιλικών παρεμβάσεων, αναγκάζοντας το Γεώργιο Α΄ να αποδέχεται στο εξής την Αρχή της Δεδηλωμένης (11 Αυγούστου 1875).

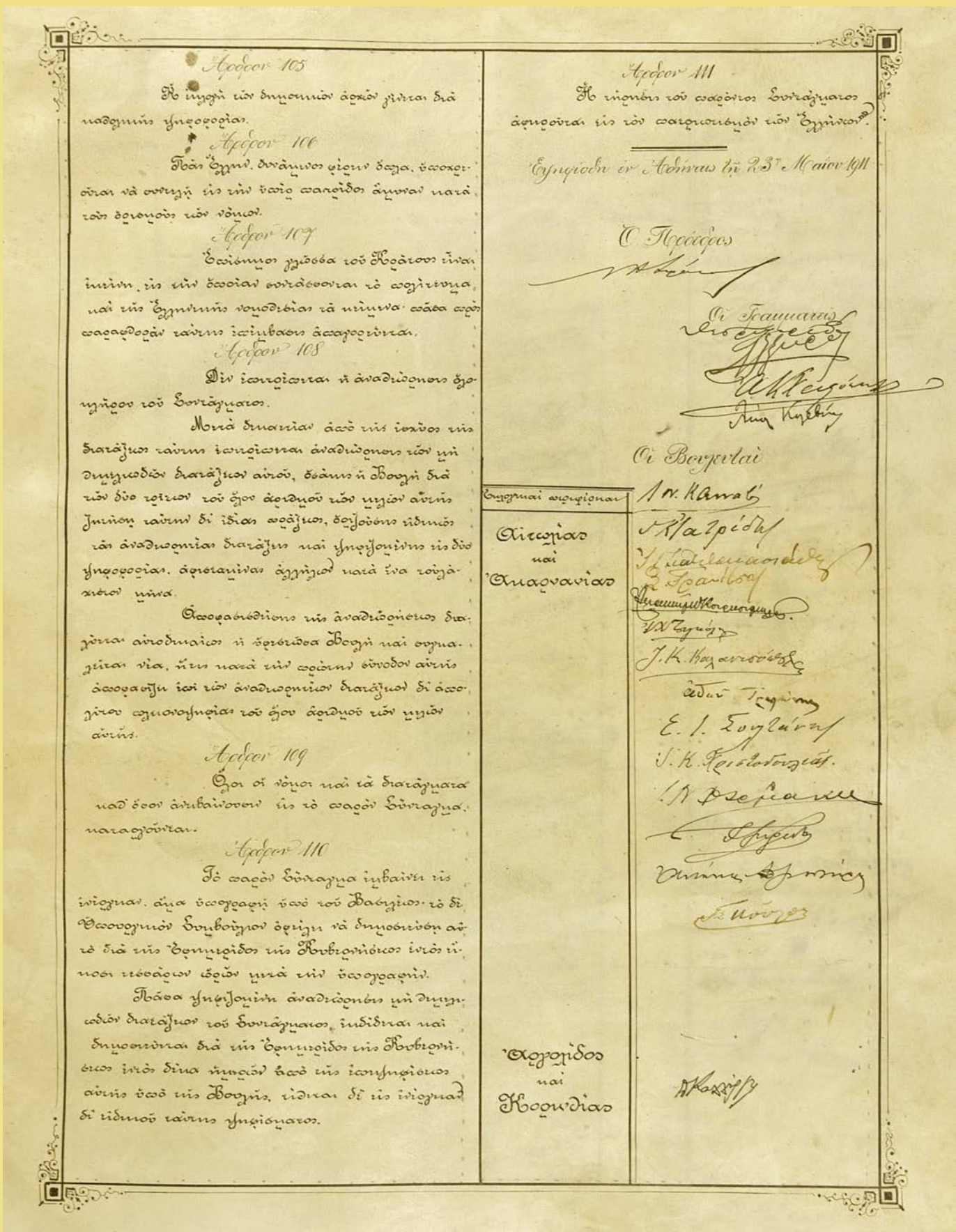


Ν. Ορλώφ, Συνεδρίαση της Βουλής με το Χαρίλαο Τρικούπη στο βήμα στα τέλη του 19ου αιώνα, ελαιογραφία, 1930

Εθνικό Ιστορικό Μουσείο

Η αναθεώρηση του 1911 ήταν τόσο καίρια και εκτεταμένη (54 από τα 111 άρθρα), ώστε συχνά να θεωρείται ότι συνιστά ένα σχεδόν νέο Σύνταγμα. Ήταν ο θεσμικός εκφραστής και το εφαλτήριο για τον αστικό εκσυγχρονισμό του κράτους που εκκίνησε με το Κίνημα στο Γουδί και συνεχίστηκε από τις κυβερνήσεις Βενιζέλου. Διασφάλιζε την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης (ίδρυση Ανωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου, Εκλογοδικείου, Συμβουλίου της Επικρατείας). Το Κράτος εμφανιζόταν ενισχυμένο απέναντι στους πολίτες, αλλά και πιο δίκαιο (υποχρεωτική και δωρεάν στοιχειώδης εκπαίδευση, μονιμότητα των δημοσίων υπαλλήλων, φορολογική ισότητα).

Οι εμπνευστές της αναθεώρησης όπως ο Ελευθέριος Βενιζέλος, ο Κωνσταντίνος Ρακτιβάν και ο Νικόλαος Ν. Σαρίπολος, ουσιαστικά δικαίωναν την απόπειρα αστικού εκσυγχρονισμού που είχε οραματισθεί ο Χαρίλαος Τρικούπης και ταυτόχρονα προετοίμαζαν το κράτος για τις προκλήσεις που θα έφερνε ο 20ος αιώνας.



Η τελευταία σελίδα του αναθεωρημένου Συντάγματος της Ελλάδος
Αθήνα, 27 Μαΐου 1911
Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Με το Σύνταγμα του 1927 επισφραγίστηκε το δημοψήφισμα της 13ης Απριλίου 1924 για την κατάργηση της μοναρχίας. Στην *Ελληνική Δημοκρατία* αρχηγός του κράτους θα ήταν ο *Πρόεδρος της Δημοκρατίας*, εκλεγμένος από τα προβλεπόμενα νομοθετικά σώματα, τη Βουλή και τη Γερουσία. Το δημοκρατικό πνεύμα του νέου Συντάγματος διαφαινόταν και από τις διατάξεις που θέσπιζαν το δικαστικό έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, τη διενέργεια προαιρετικών συνταγματικών δημοψηφισμάτων και την καθιέρωση κοινωνικών δικαιωμάτων (εργασία, ελευθερία της τέχνης και της επιστήμης, προστασία του θεσμού του γάμου).

Οι πρωτεργάτες του Συντάγματος όπως ο Αλέξανδρος Παπαναστασίου και ο Ανδρέας Μιχαλακόπουλος, ανταποκρίθηκαν στα κοινωνικά αιτήματα της περιόδου μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή και εμπνεύστηκαν από τον πολιτικό προβληματισμό του Μεσοπολέμου και τα κείμενά του όπως το γερμανικό Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης (1919), τα Συντάγματα της Τσεχοσλοβακίας (1920) και της Πολωνίας (1921). Όμως, όπως και τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά, το Σύνταγμα του 1927 δεν μπόρεσε να προστατεύσει την κοινοβουλευτική Δημοκρατία από την άνοδο των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Καταργήθηκε το 1935.

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(Έδημοσιεύθη εις τὸ ὑπ' ἀριθ. 107 (Τεῦχος Α') τῆς 3
Ἰουνίου 1927 φύλλον τῆς Ἐφημερ. τῆς Κυβερνήσεως).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1928

Η πρώτη σελίδα του Συντάγματος του 1927 (*Σύνταγμα της Ελληνικής Δημοκρατίας*), Αθήνα, 2 Ιουνίου 1927

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Το πρώτο μεταπολεμικό Σύνταγμα ήταν συντηρητικό, βασισμένο στην αναθεώρηση του 1911, αλλά εξασφάλιζε και κάποιες εγγυήσεις λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού. Στο πλαίσιο της *Βασιλευομένης Δημοκρατίας* που προέβλεπε, η εκτελεστική εξουσία είχε ενισχυμένο ρόλο απέναντι στη νομοθετική: εξέδιδε νομοθετικά διατάγματα και μπορούσε να αναστείλει τις ατομικές ελευθερίες των πολιτών κηρύσσοντας μια διευρυμένη εκδοχή της *Καταστάσεως Πολιορκίας*. Επίσης, η εκπαίδευση και ο Τύπος τίθονταν υπό έλεγχο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το επίσημο Σύνταγμα συνυπήρχε θεσμικά με τις *Συντακτικές Πράξεις και τα Ψηφίσματα* της περιόδου 1944 - 1949 που προέβλεπαν μέτρα εναντίον των υποστηρικτών του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Η πλέον σημαντική συνεισφορά αυτού του Συντάγματος ήταν η πρόβλεψη για την απόκτηση πολιτικών δικαιωμάτων από τις γυναίκες που εφαρμόστηκε με το Νόμο 2159 της 2ας Ιουλίου 1952.

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΣΥΝΟΔΟΣ Α'

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ
(1952)



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
1952

Η πρώτη σελίδα του Συντάγματος του 1952 (*Νέον Σύνταγμα*), Αθήνα,
1 Ιανουαρίου 1952

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων

Το Σύνταγμα της Μεταπολίτευσης ψηφίστηκε από την Ε' Αναθεωρητική Βουλή υπό την προεδρία του Κωνσταντίνου Παπακωνσταντίνου (9 Δεκεμβρίου 1974-22 Οκτωβρίου 1977).

Επικύρωσε το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 8ης Δεκεμβρίου 1974, εγκαθιδρύοντας την Προεδρευομένη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία με αρχηγό του κράτους ή ρυθμιστή του πολιτεύματος τον, αιρετό από τη Βουλή, Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Ο τελευταίος, δεν είχε πολιτικές εξουσίες αλλά τη δυνατότητα διαδικαστικών παρεμβάσεων και προκήρυξης δημοψηφισμάτων. Η νομοθετική εξουσία θα ασκούνταν από μια αιρετή Βουλή 200-300 εδρών και η εκτελεστική από μια ισχυροποιημένη κυβέρνηση υπό τον Πρωθυπουργό. Οι πρωτεργάτες του Συντάγματος, Κωνσταντίνος Καραμανλής και Κωνσταντίνος Τσάτσος «επέστρεψαν» στις πρωταρχικές πηγές των Συνταγμάτων της Γαλλικής και της Ελληνικής Επανάστασης, ενώ παράλληλα υιοθέτησαν τις αρχές του πολιτικού φιλελευθερισμού που κυριάρχησαν στη μεταπολεμική δυτική Ευρώπη.

Οι τρεις αναθεωρήσεις του Συντάγματος του 1975 (1986, 2001 και 2008) καλύπτουν ζητήματα όπως ο καθορισμός των εξουσιών του Προέδρου της Δημοκρατίας και η εισαγωγή διατάξεων συμβατών με τα δεδομένα του σύγχρονου κόσμου (ανεξάρτητες Αρχές, τεχνολογικές εξελίξεις, περιβάλλον κ.ά.).

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἀπὸ 7ης Ἰουνίου 1975 ἸΒ' Ψήφισμα τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἀπερὶ ψηφίσεως καὶ θέσεως εἰς ἰσχύν τοῦ νέου Συντάγματος τῆς Χώρας, ἀποφασίζομεν:

Α. Νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ διὰ τοῦ Ψηφίσματος τούτου τιθέμενον ἐν ἰσχύι ὀριστικὸν Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἔχον ὡς ἔπεται:

ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ

Η Ε' ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψ Η Φ Ι Ζ Ε Ι

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΒΑΣΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
ΤΜΗΜΑ Α'
ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ

Ἄρθρον 1.

1. Τὸ πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος εἶναι Προεδρευομένη Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία.

2. Θεμέλιον τοῦ πολιτεύματος εἶναι ἡ λαϊκὴ κυριαρχία.

3. Ἀπασαί αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἐκ τοῦ Λαοῦ καὶ ὑπάρχουν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, ἀσκούνται δὲ καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει τὸ Σύνταγμα.

Ἄρθρον 2.

1. Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν τὴν πρωταρχικὴν ὑποχρέωσιν τῆς Πολιτείας.

2. Ἡ Ἑλλάς, ἀκολουθοῦσα τοὺς γενικῆς ἀναγνωρίσεως κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου, ἐπιδιώκει τὴν ἐμπέδωσιν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, ὡς καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν κρατῶν.

ΤΜΗΜΑ Β'

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἄρθρον 3.

1. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπαστῶς ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηροῦσα ἀπαρασάλευτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς

Η πρώτη σελίδα του Συντάγματος του 1975 (Σύνταγμα της Ελλάδος), Αθήνα, 7 Ιουνίου 1975

Βιβλιοθήκη της Βουλής των Ελλήνων